

РЕШЕНИЕ

№ 11790

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **13004** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на П. В. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. С. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005599/20.11.2025 г., издадена от П. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон. Сочи се, че в случая се касае за невиновно поведение поради обективна невъзможност водачът да узнае, че управляваният от него автомобил е със служебно прекратена регистрация.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. С., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – П. П. – полицейски инспектор в СДВР – отдел „Пътна полиция“, в съдебно заседание не се явява и не е представляван.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на

наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. Заповедта е връчена на 20.11.2025 г.

Заповедта е мотивирана с Акт за установяване на административно нарушение с бл. № GA 4588564/14.11.2025 г., в който е посочено, че на 14.11.2025 г. в [населено място], около 15.26 ч., по ул. Източна тангента, с посока на движение от бул. Б. шосе към ул. Л., жалбоподателят е управлявал лек автомобил БМВ Х5 с табели с регистрационен номер СВ 1574 СЕ, като при извършена справка чрез РСОД и ОДЧ е установено, че МПС е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал .1 ЗДвП на 24.09.2025 г. Нарушението е по квалифицирано като такова по чл. 140, ал .1, пр. първо ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Компетентността на органа се установява от приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с която СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП. Със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. По делото е приложена Заповед № 513з-9570/2024 на директора на СДВР, видно от която П. П. е преназначен на длъжност полицейски инспектор степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност, а възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на издателя на акта се явява неоснователно.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по достатъчно разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта.

Настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Безспорно се установява, че още на 16.11.2025 г., т.е. преди издаване на процесната заповед, е била сключена застраховка ГО, за което е представена полица № BG/02/125003821637. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия,

които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност". След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. Разноски не са претендирани от страна на жалбоподателя, поради което и такива не му се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005599/20.11.2025 г., издадена от П. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на П. В. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: